

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. január 4.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MISSZIÓ FELTÉTELEIRŐL

Lekció: János 4,4-19

Alapige: János 4,27-30. 39-42

Tanítványai éppen ekkor jöttek meg, és csodálkoztak azon, hogy asszony-nyal beszél, de mégsem mondta egyikük sem: „Mit akarsz?” vagy „Mit beszélsz vele?” Az asszony pedig otthagya korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: „Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem, vajon nem ez-e a Krisztus?” Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.

(...)

Abból a városból pedig a samáriaiak közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki így tanúskodott: „Megmondott nekem mindent, amit tettem.” Amikor tehát a samáriaiak Jézushoz értek, kérték őt, hogy maradjon náluk. És ott maradt két napig. Az ő szavának sokkal többen hittek, az asszonynak pedig meg is mondták: „Már nem a te beszédédért hiszünk, hanem mert ma-gunk hallottuk és tudjuk, hogy valóban ő a világ Üdvözítője.”

Imádkozzunk!

Téged magasztalunk és dicsérünk, örökkévaló Urunk, az esztendő első va-sárnap reggelén. Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket neved imádására, magasztalására. Áldunk, hogy szent jelenlétedben lehetünk, és igéddel akarsz megáldani bennünket.

A zsoltáríró szavaival kérünk: hadd teljesejünk meg házad javaival, temp-lomod szentségével. Hadd járjon át bennünket mennyei illat, mennyei világos-ság, hiszen egyébként földszagú, világszagú lenne az életünk, és igen nagy sötét-ségben járnánk.

Köszönjük, hogy a nálad láthatunk igazi világosságot, és áldunk, Úr Jézus, hogy te vagy a világ világossága.

A MISSZIÓ FELTÉTELEIRŐL

Kérünk, hogy ez esztendőben is készíts számunkra mindig ígét, üzenetet, találkozást. Készíts számunkra mindig feddő, elítélő ugyanakkor felszabadító és elküldő, bátorító ígét, mondanivalót.

Köszönjük, hogy nemcsak a világ zengi és zengheti, engedd, hogy mi is zengjük: királlyá Jézust koronázzátok. Te legyél úr az életünk felett, Urunk.

Kérünk, hogy eleveníts meg, újíts meg és szentelj meg bennünket napról-napra. Kérünk, hadd tudjunk ebben az esztendőben is élni igéddel, mint menyeyei kenyérrel. Kérünk, hadd tudjuk gyakorolni a közösséget, a szeretetet, a megbocsátást, az irgalmat.

Köszönjük, hogy a te vagy az irgalmas Isten, örökkévaló Atya. Ezért kérünk, hogy most is áldj meg bennünket, csendesíts el mindabból, amiből jöttünk. Vegyél el minden terhet, Urunk, hiábavaló gondolatot. Segíts, hogy figyelni tudjunk arra az üzenetre, amit a mai napra készítettél.

Jövel Szentlélek Úr Isten, töltsd be szíveinket épen.

Ámen.

Igehirdetés

Ezekben a napokban a samáriai asszony történetét olvassuk a Szentírásból a bibliaolvasó kalauzunk szerint, és ezen a napon ennek a történetnek csak a végére fogunk figyelni.

Tulajdonképpen minden ember életének három nagy meghatározó eseménye van. Az egyik: hogyan jut el Jézusig, a másik: mi történik Jézusnál, a harmadik: hogyan tovább Jézustól.

A samáriai asszonyról az igéből tudjuk, hogyan érkezik meg Jézushoz: Élete nagy terhével, bűnével, paráznaságával. Délben megy a kútra, amikor senki nem jár az úton, amikor mindenki pihen a nap heve miatt. De ő szégyelli magát az egész élete miatt, de mennie kell vízért. Végzi a hétköznapi feladatait.

Az csodálatos, hogy mi történik Jézusnál. Ott van egy csodálatos beszélgetés előttünk, amikor az Úr Jézus szelíden megszólítja ezt az asszonyt. Nem a bűneit hányja a szemére, hanem kér tőle valamit. A beszélgetés aztán azzal folytatódik, hogy: te kérsz tőlem? A zsidók és a samáriaiak ugyanis haragban voltak egymással. Régi ellentét húzódik közöttük. Aztán beszélgetnek egy kicsit a teológiáról is a Jákób kútjánál. Jézus Krisztus elmondja: az Isten Lélek, és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják. Hol kell imádkozni? Ennek a beszélgetésnek a végén elhangzik: hívd a te férjedet is. Nincs férjem... Jézus Krisztus azt mondja: jól mondod, mert őt férjed volt, és ez nem az.

Élő víz, amit Jézus Krisztus kínál az asszonynak a Jákób kútja vize helyett. Valami történik ezzel az asszonnyal, és hogy mi történik vele, azt tulajdonképpen abból tudjuk meg, ahogy Jézustól elmegy, és ahogy ebből a parázna asszonyból misszionárius lesz. Jézus Krisztus követője lesz és hírnöke.

Ami Jézus Krisztusnál történik velünk a vele való kapcsolatban, az mindig abban és abból látszik meg, hogy mit teszünk akkor, amikor Jézus Krisztustól útban végezzük a hétköznapi feladatainkat, tennivalóinkat.

Az ébredés idején egy bácsi, aki megtért, hazament és azt mondta a feleségének: asszony, mostantól kezdve még a kutya is másként fekszik az ólban, mert én megtértem. Az asszony, aki nem ment el az evangélizációra, csendben annyit mondott: na, majd meglátjuk!

Vajon milyen szó, milyen tett, milyen igyekezet jellemzi életünket, amikor már megismertük az Úr Jézus Krisztust, hogy Ő az Üdvözítő, Ő a Messiás?

Azért is örültem ennek az igének, mert ma és a ránk következő napokon a misszióról lesz szó. Ma azért lesz szó erről, mert a tíz órai istentiszteleten bocsátjuk el áldáskívánással a Greizer házaspárt a misszióba, a missziói mezőre, a világ másik részére, akik ezen a héten fognak Isten segítségével indulni.

A ránk következő héten imahét lesz a gyülekezetben este 6 órai kezdettel, és minden este az ige a missziói parancsból lesz. „Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek.”

Ezért a mai igéből a misszió néhány feltételét nézzük meg. Azért nem azt a címet adtam, hogy a misszió feltételei, mert azt nem lehetne egy istentiszteleten felsorolni, mert sokáig ülnénk itt, hanem a misszió néhány feltételéről fogok szólni. Ez a mai igeszakasz a misszió személyi feltételéről beszél.

A misszióknak nem gazdasági, hanem elsősorban személyi feltételei vannak. Tudniillik valakinek hirdetni kell az igét. A Róma 10,14-ben olyan szépen van: a hit hallásból van, de miképpen hinnének, ha nem hallanak? De hogyan hallanának, ha nincs, aki szólja? Hogyan szólják, ha nem küldettek el?

Előrebocsátom, hogy a misszió személyi feltétele elsősorban nem az ember személye, hanem mindig Isten személye. Ennek az igének a fényében a személyi feltétel azt jelenti, hogy valaki elküld, valaki megbíz, valaki adja hozzá a hátteret, az Isten Lelkét, és ezzel az erővel elmegy és hirdeti az Úr Jézus Krisztust. Csak másodsorban beszélhetünk arról, hogy valakinek ki kell nyitnia a száját.

Szeretem azt az igét, amikor Pál azt mondja az egyik gyülekezetnek: imádkozzatok, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásakor. — Itt benne van, hogy mi csak a szánkat tudjuk megnyitni, nekünk csak a szánkat kell megnyitni, de szó onnan adatik. Adassék nékem szó. Azt mondja a gyülekezetnek: imádkozzatok ezért. Nem azt mondja Pál: imádkozzatok, hogy ki tudjam nyitni a számat, pedig azt is mondhatná, hanem azt mondja: adassék szó, amikor kinyitom a számat.

Isten gyermeke ugyanis alárendeltje Istennek, megbízottja, lekötelezettje. Néhány feltételt a misszióról szeretnék elmondani.

Az elsőnek azt írtam fel: hitelesen az tudja hirdetni az evangéliumot, aki maga is az evangéliumból él. Hatalmas feltétel. A héten fogok róla szolgálni egyik este a gyülekezetben, mert ezt a címet kaptam: megkeresettekől megkeresők.

Ha a samáriai asszony történetére alkalmazzuk a címet, akkor azt lehetne mondani: megmentettből megmentő lesz. Ő magát megmentette Krisztus, aztán bemegy Sikárba, ebbe a samáriai városba, és elkezd menteni ő is az embe-

A MISSZIÓ FELTÉTELEIRŐL

---

reket. Gyertek, mert van itt valaki, aki megmondott nekem mindent. Vajon nem ez-é a Krisztus? Az ilyen ember nem adni akar valamit az embereknek, hanem továbbadni akar valamit.

Azért mondom ezt, mert többször hallottam már: azért megyek a szolgálatba, mert valamit szeretnék adni az embereknek. Az mindig kevés. Akár a diakóniában, akár a misszióban, akár a hétköznapi életünkben. Ha csak adni akarunk valamit, azt más is megteheti. Isten gyermekeinek viszont nem adni kell valamit, hanem továbbadni, amit mi is kaptunk. Pál apostol soha nem akart mást, csak azt előnkbe adni, amit ő is úgy kapott. Azt mondta, amit ő is hallott, és azt cselekedte, ami rábízott. Az adás a Biblia szerint mindig továbbadást jelent. Éppen ezért nem adhat más, csak az, aki maga is kap.

Ajándékot nem tudunk adni, csak ha mi is megajándékoztunk vagyunk. Üdvösségről nem tudunk beszélni addig, míg magunknak nincs üdvösségünk. A megtérést nem tudjuk hirdetni addig, amíg mi magunk oda nem fordultunk a mi élő Urunkhoz. Bűnbocsánatról nem tudunk örömmel beszélni addig, míg a mi bűneink nincsenek elfedezve és nincsenek megbocsátva.

Ebből a parázna asszonyból Jézus Krisztus szeretetének és irgalmának továbbadója lesz. Meggyőződésem, hogy máshogy nem tudott már menni. Isten országának nagykövete lesz, akiről azt olvassuk: „otthagya korsóját és elmegy, mert valószínűleg szívében nem fér meg az öröm, a hála, a bocsánat, amit kapott Jézus Krisztustól.

A másik, amit a Szentírásból láthatunk: ennek az asszonynak a kicsiny hite nem akadályozza őt a bizonyágtételben. Kétségtelen, hogy ennek az asszonynak kezdeti, kicsiny hite van.

Emlékezzünk csak rá, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus a kicsiny hitet nem „kicsinyelte” le, hanem azt mondta: ha annyi hitetek volna, mint egy mustármag, mire lennétek képesek. Jézus Krisztus tehát a kicsiny hitet nem nézi le, mert a kicsiny hit is hit a Szentírás szerint.

Milyen nagy feltétele ez a missziónak! Ha valaki nem engedi magát akadályoztatni a bizonyágtételben a maga kicsiny hitére, a maga alkalmatlanságára, a maga emberi voltára hivatkozva — és ez fontos. Ó, mennyi hiányossága van még a hitének.

Elmegy Sikárba, és azt mondja: van itt egy ember, vajon nem ez-é a Krisztus? — Én bizonyos vagyok benne, hogy nemcsak azért mondta ezt, hogy ezt a kérdést feltegye a sikáriaknak, hogy menjetek és győződjetek meg róla, mert én már meggyőződtem. Lehet, hogy ez is benne van, de minden bizonnyal van a szívében még kétség, dilemma. Valamit már kapott, valamit már megérezett, valami kezdi átjárni, és az az Isten, aki megígérte, hogy elkezdi a jó munkát bennünk, meg ebben az asszonyban is, majd el fogja végezni.

Ezért bátorít bennünket ez a mai ige, hogy a kicsiny hit is bizonyágtétevé hit. Mint ahogy azt lehet mondani: ha valaki remegő kézzel vesz el valamit, mert már beteg, öreg, az ugyanúgy megragadhat valamit, mint az a kigyúrt ember, aki erős kézzel vesz el valamit: ugyanúgy elveheti kicsiny hit is Isten ajándékait. A kicsiny hitnek van egy áldása: lehet alázatban azt kérni: Uram, növeld a mi

hitünket. Van mit növelni. Nem mondom, hogy már elértem, hogy már tökéletes vagyok. Nem mondom, hogy már akkora hitem van, hogy hegyeket tudok mozdíttani. A kicsiny hit is megáldott hit, és a kicsiny hitből fakadó bizonyosságtétel is megáldott. Nem engedi akadályozni, mert Isten a kicsiny hitet is felhasználja.

Teológus koromból emlékszem egy jelenetre, amikor homiletikai gyakorlaton, amelyek a nagytemplomban voltak, egy első éves prédikált. Itt volt egy leválasztott rész, egy kistemplom, berendezve szószékkal, padokkal, és itt voltak a homiletikai gyakorlatok. Általában Fekete Károly professzorunkkal jöttem vissza, mert beszélgettünk az igéről. Ő átkarolt engem, és azt kérdezte: hogy van az, hogy az az első éves teológus így tud már prédikálni? Azt válaszoltam rá: a Szentlélek is tanít teológiát, nemcsak Karcsi bácsi. Nem haragudott meg, hanem azt mondta: igazad van.

Hogy van az, hogy első éves létére? Nem várta el, nem is volt elvárható, és mégis ez biztatás és bátorítás. Ne mondd azt — mondja Isten —, hogy ifjú vagyok én. Ne mondd azt, hogy te alkalmatlan vagy, mert a mi alkalmatos voltunk, az magától az Úrtól van.

Miért lesz ez az asszony hiteles bizonyosságtevője Krisztusnak? Ez a misszió harmadik feltétele: azért, mert nem magához akar hívogatni, hanem az Úr Jézus Krisztushoz.

Honnan tudhatjuk? Én abból az igéből veszem ezt, hogy ez az asszony ott hagyta a korsóját a kútnál. Lehet azt mondani, hogy azért hagyta ott, mert már nem volt neki fontos, mert már nagyobb célt, távlatot kapott, mint a vízfordás.

Én ennek az igének az alapján azt mondom: lehet, hogy ez igaz, de azért hagyta ott a korsót, mert vissza akart még menni érte. Vissza akart menni Jézushoz. Minek vigye, ha csak ki akarja hívni Jézushoz a sikáriakat, hiszen azt mondja nekik: gyertek, mert van itt valaki. Nem azt mondja: menjetek, mert én is ott találtam meg, hanem azt mondja: gyertek. Ő vissza akart menni minden bizonytal a korsóért. Aztán mikor majd ők is beszélnek Jézussal, majd nekik is megmondja, milyen az életük. Közben megmeríti a vizet, és amikor majd megy haza, akkor majd hazaviszi. Igen, nem magához akar hívogatni, hanem Jézushoz.

Eszembe jutott: talán Szikszai Béni bácsi azt mondaná most: nincs utálatosabb a fontoskodó hívónél. Aki középpontban akar lenni, aki glóriát képzel a feje fölé, aki azt gondolja, ha nem lenne, megállna az élet, és a föld sem forogna tovább.

Az asszonynak esze ágában sincs önmagához hívogatni, ő Jézus Krisztushoz akar hívni másokat. Nem mi vagyunk a fontosak a misszióban. Nem a mi személyünk a fontos.

A negyedik, amit az asszony életében látunk, hogy egyszerűen hívogat. Nem kezd nagy előadásokba, nagy teológiai hitvitákba a sikáriakkal. Pedig ott Jézussal miről beszél? Isten lényéről, kicsoda Isten. Beszél a történelemről. Mi a Jákób kútja, hol kell imádni az Atyát. A Garizim hegyén, vagy Jeruzsálemben. Itt, vagy ott? Mi az élő víz?

A MISSZIÓ FELTÉTELEIRŐL

Kimegy az asszony, és mit mond a sikáriaknak? Most már tudom, hogy nemcsak a Garizim hegyén lehet imádkozni. Most már tudom, ki Isten, mert nekem Jézus megmondta. Nem azt mondta: én már okosabb vagyok, mint ti, hanem azt mondta: gyertek Jézushoz.

Mi mindig valami nagyot akarunk alkotni, valami nagyot akarunk mondani. Nekünk, igehirdetőknek nagy kísértésünk, hogy valami olyat mondjunk, amit még senki nem mondott. De a misszió és az ige szolgálata mindig olyan egyszerű. Éppen ezért, mert egyszerű, ezért lesz nagyszerű. Gyertek Jézushoz! Ebben össze lehet foglalni az egész Szentírás üzenetét. A Mózes első könyvétől kezdve a Jelenések könyvének apokaliptikus kijelentéséig. Ez a lényeg: gyertek Jézushoz, mert benne mindent meglegelünk. Benne lakozik az Istenség egész teljessége. Mert teljes kegyelemmel és igazsággal.

Ha a 300. dicséretünket komolyan vesszük, mert énekeljük: Lelkem drága Jézusa, hozzád hajt a félelem, mert benned mindent meglelek. Kegyelem vagy, égi jó, mely minden bűnt eltöröl. Add, hogy gyógyító folyó tisztogasson meg belül. — Mert Jézus Krisztusban, mind megtalálható, amire nekünk szükségünk van, amikor Jézusról beszélünk, és azt mondjuk: gyere Jézushoz, akkor valóban azt mondhatjuk: nála minden ott van, benne minden meglelhető, amire szükségünk van.

Végül, ötödik feltétele a missziónak: ez az asszony eltűnik a történetből. Valószínűnek tartom, hogy folytatta tovább a munkáját, szolgálatát, de az utolsó szó nem az övé, hanem a sikáriaké, akik kimennek Jézushoz, és azt mondják: „Most már nem a te beszédedért hiszünk immár, hanem mert magunk láttuk és hallottuk...” — Azt láthatjuk ebből az érdekes megfogalmazásból, hogy a sikáriaknak a hithez a beszéd is elég volt. De most már személyesen magunk látjuk, hogy valóban Ő a Krisztus, a világ Üdvözítője. És Sikárban elindul az ébredés.

Ez azért nagyszerű, mert pont itt, Samáriában történik. Emlékezzünk, amikor két tanítvány egy samáriai falura tüzet kért: a mennykő csapna le ezekre, amiért nem engedtek be bennünket, amiért nem fogadtak be bennünket! Ugye, milyen a tanítványok hozzáállása? Az asszony meg megy, beszél, hívogat, azután eltűnik. Megint nem ő a fontos, nem az ő személye a fontos. Ő csak egy szó, mint ahogy Keresztelő János azt mondja: én csak egy kiáltó szó vagyok a pusztában. Az, hogy mi van rajtam, miben járok, milyen a termetem, mit eszem, másodlagos dolgok. Az asszony eltűnik.

Az igazi misszió embere, a misszionárius olyan, mint a hordozó rakéta. Csak addig van feladata, amíg a műhold, az űrszonda, földkörüli pályára áll. Azután leválik róla, megsemmisül valahova, ha jó a vezérlés. De csak addig van feladata, míg le nem válik. Nem a samáriai asszonyhoz akarnak ők csatlakozni, hanem Jézus Krisztushoz. És leválik, eltűnik a történetből ez az asszony.

Végül befejezésül annyit: a misszió személyi feltétele nem azt jelenti, hogy az én személyem. Ez pedig a Cselekedetek könyve 8. fejezetéből látható, amikor már nem a samáriai asszonyról van szó, hanem Fülöpről: Isten Lelke leküldi Fülöpöt Samáriába. Ebből látjuk, hogy a missziónak elsősorban isteni feltétele

van. Ilyen a mi Urunk. Nem azt lehet mondani, hogy lám, milyen bizonyosságtevők vannak.

Vannak olyan görög kéziratok, amelyben nem az a szó szerepel, hogy a te beszédedért hiszünk immár, hanem az, hogy a te bizonyoságtételedért hiszünk. Teljesen mindegy, mindkettő ugyanazt jelenti. A beszéd bizonyoságtétel volt, a bizonyoságtételt meg beszédben kellett elmondani. Azt mondják a sikáriak: nem a te bizonyoságtételedért, a te beszédedért — mert ez bizonyoságtétel volt.

Látjuk, nem a bizonyosságtevőnek a személye fontos, hanem az, akiről bizonyoságot tesz. Mindegy, hogy samáriai asszony, később Fülöp. Ha Isten ott ébredést akar munkálni, akkor ott Ő úgyis elkészíti, mert „amit akar az égen, megtészi földön, vízen” — mondja az egyik zsoltárunk. Amit Isten akar, azt végbe viszi vagy általunk, vagy nélkülünk. Az nem kérdés, hogy Isten meg tudja-e tenni. Ha Ő egy várost, egy tartományt, egy országot fel akar ébresztetni, soha nem kérdés. Itt az a kérdés: nélkülünk, vagy általunk? Majd egyszer meg tud-e dicsérni bennünket: jól van, jó és hű szolgám, vagy éppen el fog marasztalni, hogy gonosz és rest szolga voltál. Ha megtettétek mindazt, amit parancsoltak, mondjátok, hogy haszontalan szolgálak vagyunk, mert amit csak kötelesek voltunk tenni, azt tettük.

Volt egy kedves testvérünk Berekfürdön, aki már az Úrnál van, az egyik lelkigondozói héten — mikor szóba került az utolsó nap, hogy ki mit hagy itt Berekfürdön —, azt mondta: ő az F betűt hagyja itt. Igen, mondta, mert ő mindig szeretett feltűnni, és ha itthagya az F betűt, az marad: eltűnni.

Most nem azt mondom: tűnjünk el, hanem azt: menjetek ezt elbeszélni, (úgy, ahogy a halleluja ének mondja:) Jézus a király, menjetek! Menjetek, hirdessétek, hogy a Szabadító elközelgetett.

Adja az Úr, hogy a misszió feltétele, személyi, személyes feltétele legyen te és legyen én, akiken keresztül árad Isten szeretete és kegyelme, Jézus Krisztus lényé.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy valóban legfontosabb, hogy rólad tegyünk bizonyoságot. Köszönjük, hogy megláttattad velünk, hogy csak az tud bizonyoságot tenni rólad, aki a tied, aki hozzád tartozik, akinek egész életét átformálta a te szavad, élő igéd. Aki előtt világossá lett, hogy milyen elrontott az életem nélküled, és milyen gazdag veled és benned.

Add, Uram, hogy ebben az esztendőben sokkal komolyabban vegyük a hozzád való tartozást, a neked való szolgálatot.

Bocsáss meg minden langyosságot, minden lustaságot. Bocsáss meg minden közönyt.

Köszönjük, ha felrázol bennünket, ha ébresztőt, riadót fújsz. Ha megláttad velünk, hogy „nincs időd, hogy álmodozva a lelked meddően tékozzol”. Mert arra van szükség, hogy „adj éjt, napot, add át erődet, add kincsedet, add szívedet” — ahogy az énekíró írta és gondolta. Mi is hadd valljuk, hadd tegyük oda magunkat, ajánljuk oda magunkat: itt vagyok, Uram, küldj el engem. Te tégy

A MISSZIÓ FELTÉTELEIRŐL

alkalmassá, te tégy eszközzé. Vegyél fel, ha kell, vagy félretegyél. Soha ne én akarjak fontos lenni, hanem rád mutatva, téged dicsőítve, hozzád hívogatva, magasztalva akarjunk téged felemelni és nagyvá tenni.

Kérünk, Urunk, áldd meg életünket, szeretteinket. Áldd meg gyülekezetünket. Kezedbe tesszük betegeinket, a gyászoló családokat, akik ezekben a napokban szomorodtak meg, akik ezen a héten fognak majd temetni. Kérünk téged élő igéért, vigasztaló szóért.

Hálás a szívünk azokért a testvéreinkért, akik itt szolgáltak közöttünk, és akiket hazavittél a mennyei hazába. Köszönjük az ő életüket, közöttünk való szolgálatukat, imádságaikat, segítségüket. Légy áldott, hogy követhetjük az ő hitüket.

Kérünk, hogy mindabban, amit még eléd tárunk imádságainkban, figyelj a mi szónkra, Urunk, légy kegyelmes hozzánk, és legyen meg a te akaratod mindenben.

Ámen.

Énekeljük el a 462. dicséretet

Silcher F., 1789–1860.

Csak ve-zess, U-ram vé-gig és fogd ke-zem,
Míg bol-do-gan a cél-hoz el-ér-ke-zem,
Mert nél-kü-led az én e-röm oly ke-vés,
De hol te jársz e-lőt-tem,nincs ret-te-gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, :/: Tedd örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked, Ki szemlehúnyva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érzéné: :/: A vak homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Hausmann Júlia, 1826–1901.